

๖๗

ไปให้ถึงที่สุด

เมื่อเป็นเช่นนี้ เพราะตัวไม่เป็นอิสระในตัว เพราะตัวไม่เป็นใหญ่ในตัว เพราะตัวไม่รู้จักที่สุดของตัวเอง

นี่มนุษย์โลกขณะนี้เห็นไหมละ ไม่ใช่มนุษย์เท่านั้น พระพุทธเจ้าพระอรหันต์ท่านก็ไปยังไม่ถึงที่สุดเหมือนกัน ถ้าใครไปยังไม่ถึงที่สุดก็ยังไม่ฉลาดเต็มที่ ต่อเมื่อใดไปถึงที่สุดกายของตัวไม่มีสุดต่อไป นั่นฉลาดเต็มที่แล้ว ตัวของตัวเองเป็นที่พึ่งแก่ตัวเองได้แล้ว นี่เป็นข้อสำคัญที่สุดนะ

นี่เจอปุทธศาสนานี้เป็นเป้าหมายใจดำ อย่าไปทำเรื่องอื่น อย่าไปหลงเลอะเทอะ เอ้า...ต่างว่ามีครอบครัวแล้วได้อะไรบ้าง ได้ลูกคนหนึ่ง แล้วเอามาทำไมละ เอามาเลี้ยง ลูก ๑๐ คน เอ้า เอาไปไว้เลี้ยงยังงี้ก็เลี้ยงไป บ่นโอ้แล้วได้ลูก ๑๐ คน เอ้า...ได้ ๕๐ คน เอ้า เปะปะไปซี อยากได้ลูกใช้ไหมละ ไม่จริงเหลว โกงตัวเอง โกงตัวเอง พาให้เลอะเลือน

ไม่เข้าไปค้นกายของตัวให้ถึงที่สุด ไม่ให้ตรวจตัวถึงที่สุด เป็นมนุษย์กับเขาทั้งที เพราะเชื่อกิเลสเหลวไหล เหล่านี้แหละจึงได้เลอะเลือน

จะครองเรือนไปสักกี่ ๑๐๐ ปีก็ครองไปเถิด มั่นงานเรื่องของคนอื่นเขาทั้งนั้น เรื่องของพญามารทั้งนั้น ไม่ใช่เรื่องของตัวเอง ไม่ใช่งานของตัวเอง ไปทำงานให้พญามารเขาทั้งวันทั้งคืน เอาเรื่องอะไรไม่ได้

ให้นึกไว้ในใจว่า ต่อแต่นี้ไปเราจะต้องเข้าไปให้ถึงที่สุด เข้าไปในกายที่สุดของเราให้ได้ เป็นกายๆ เข้าไป เมื่อเป็นกายๆ เข้าไปแล้ว ถ้าทำเป็นแล้วไม่ใช่เดินทำนั่นนะ เดินในไส้ทั้งนั้น ในไส้เห็น ไส้จำ ไส้คิด ไส้รู้ ในกำเนิดดวงธรรมที่ทำให้เป็นกายสุดหยาบสุดละเอียด เดินในไส้ (หยุดในหยุด กลางของหยุด ในหยุดๆๆ) ไม่ใช่เดินทางอื่น เดินทางในกลางดวงปฐมมรรค มรรคจิต มรรคปัญญา เดินไปในกลางดวงศีล ดวงสมาธิ ดวงปัญญา ดวงวิมุตติ วิมุตติญาณทัสสนะ นั่นเป็นทางเดินของพระพุทธเจ้าพระอรหันต์



เดินไปในไส้ ไม่ใช่เดินไปในไส้เพียงเท่านั้น ในกลางว่าง ของดวง
ธัมมานุปัสสนาสติปัฏฐานของดวงศีล ดวงสมาธิ ปัญญา วิมุตติ วิมุตติ
ญาณทัสสนะ ว่างในว่างเข้าไป ในเหตุว่างในเหตุว่าง เหตุเปล่าในเหตุเปล่า
เหตุดับในเหตุดับ เหตุลับในเหตุลับ เหตุหายในเหตุหาย เหตุสูญในเหตุสูญ
เหตุสิ้นเชื้อในเหตุสิ้นเชื้อ เหตุไม่เหลือเศษในเหตุไม่เหลือเศษ ฯลฯ

ในเหตุว่างเข้าไป เหตุสุดในเหตุสุด จรดหนักเข้า ไปอีกไม่ถอยหยุดกลับ
นับอสงไขยไม่ถ้วน นับอายุชาติবারมีไม่ถ้วน ไม่มีถอยกลับกัน เดินเข้าไปอย่าง
นี้นะ

พระพุทธเจ้าพระอรหันต์ ไม่ใช่เดินโลเลเหลวไหลนะ ที่เราราบ
ที่เราไหว เรานับถือนะ ท่านวิเศษวิโสอย่างนี้ นี่แหละเป็นผู้วิเศษแท้ๆ นี่
แหละเป็นที่พึ่งของสัตว์โลกแท้ๆ ท่านเป็นผู้รู้จริง เห็นจริง ได้จริง เราจึง
เอาเป็นตำรับตำราได้

จากพระธรรมเทศนาเรื่อง “สุขที่สัตว์ปรารถนาจะพึงได้”

๑๙ กันยายน ๒๕๔๗